

Een Weerzien.

nu en dan opkijkend naar den jongen man, die zoo gewichtig over financiën sprak. Ze was wat geschrokken door dit bezoek. In den laatsten tijd ontweek ze zooveel mogelijk de menschen, die bij hen kwamen, naar boven snellend als ze visite hoorde komen. Ze was op weg menschenschuw te worden, zei haar moeder. Nu was ze blij, dat haar vader haar niet mengde in 't gesprek, zich alleen met meneer Landt occupeerde.

Maar opeens kwam de meid zeggen, dat iemand meneer Barnholt dringend moest spreken, één oogenblikje maar, en zich excuserend, verliet hij de kamer. . . .

Onmiddellijk draaide nu 't gesprek tusschen hen drieën. Landt schoof zijn stoel dicht bij, blijkbaar in zijn schik, dat hij nu over iets anders kon praten.

Marie vroeg hem hoe hij 't stadje vond. En hij zei lachend, dat hij haar niet wou kwetsen, maar . . . die stille, doode straten, die smalle, benauwde Hoogstraat. . . . De omstreken, die waren mooi, hij hoopte er veel van te profiteeren. . . . Marie luisterde naar zijn spreken, zijn stem klonk aangenaam, wat gevoileerd en zwaar; hij was knap, alleen zijn gezicht was al te regelmatig misschien, de snor wat te veel gesoigneerd. . . . Hij praatte luchtig en vroolijk, over zijn ouderlijk huis, nu en dan hartelijk lachend, zoo toen hij vertelde van al de bezwaren, die twee oude dames bij wie hij kamers gehuurd had, maakten tegen 't in-huis-nemen van zijn grooten hond. Zoo'n log, gevaarlijk beest! Nee, dat nooit! Na heel veel redeneering van beide kanten hadden ze er in toegestemd, maar 't was vermakelijk hoe voorzichtig en schuw ze rondkeken gedurig, of Bello ook in de buurt kon zijn. . . . Na een poosje kwam meneer Barnholt terug, en spoedig daarop nam Landt afscheid, met de belofte gauw te zullen weerkomen. Nog even sprak hij met Marie over een bal, dat de volgende week zou gehouden worden. Of ze er ook kwam? Ze wist 't niet, zei ze, ze was meegevraagd met een familie, maar had de uitnoodiging nog niet aangenomen.

Ze voelde zich na die kennismaking opge-ruimder dan te voren, en 's avonds, bij 't naar bed gaan, treuzelend met 't zich uitkleeden,

glimlachte ze tegen 't beeld van Willem Landt, die zoo opeens in een omstraling van vriendelijkheid, haar was verschenen.

De volgende week was er uitvoering van een Tooneelgezelschap en bal na. Aandachtig keek ze naar de binnenkomenden, rondblikkend in de zaal, lachend knikkend tegen bekenden, die schuifelend zochten naar hun besproken plaatsen, terwijl heen en weer ijlden de bezige, zich reppende kellners. De zaal was al bijna geheel volgelopen, en nog had ze Landt niet gezien. Zou hij niet komen? Hij had 't toch gezegd, bij 't weggaan, de vorige week. Teleurstelling kwam in haar op. Verlangde ze naar hem? Dwaasheid, verlangen naar iemand, die ze een kwartiertje maar gesproken had. . . . Maar vreugde schokte plotseling bij haar, deed haar blozen, voelde ze, toen ze hem zag binnenkomen met eenige andere heeren. Hij keek de zaal rond, alsof hij zocht naar een bekend gezicht. Zijn blikken vielen op haar, en hij boog, beleefd en vriendelijk. . . . In de pauze kwam hij onmiddellijk naar haar toe, vroeg of ze bleef bij 't bal, en besprak met haar den eersten dans, de polonaise-polka. . . . Ze waren spoedig goede vrienden, ze noemden elkaar bij den naam, en schertsten samen alsof ze elkaar al lang kenden. . . . Hij vertelde haar van zijn vroeger leven, van zijn toekomst. . . .

Hij was op de Hoogere Burgerschool in Utrecht geweest, en toen op een kassierskantoor gekomen. Opeens herinnerde ze zich, dat Henri Heerlen ook daar op school geweest was, ze waren van denzelfden leeftijd. Zou Willem hem kennen misschien? Ze vroeg 't aarzelend. Ja zeker kende hij dien. Ze waren dikke vrienden op school geweest. Maar hoe gaat dat. Je ziet mekaar niet meer, van schrijven komt niet veel, en de enthousiaste vriendschap sterft langzamerhand uit. Ze hadden samen wat grappen uitgehaald! Henri was een beste jongen, alleen wat vreemd soms. Nu eens stil en in-zich-zelfgekeerd, dan weer luidruchtig, opgewonden. Soms overgevoelig, in tranen uitbarstend als hij een lichte berisping kreeg, zelfs in de hoogere klassen. Hij was veel samen met een anderen jongen, dien ze „de anarchist” noemden, omdat hij zulke geavanceerde denk-